Ми на камінь поклали мечі
і в ріці наших коней купали,
а чужинці прийшли уночі
і на березі табором стали.

Ми ховались у хвилях сумних,
перша сотня голодного війська.
Ми шукали старий оберіг,
нас шукала зневага чужинська.

Виглядали дружину з імли,
а діждали чужої навали.
Ми не винні, що зайди прийшли
і на березі табором стали.

Ми не ждали хвали чи хули
і погибелі злої сьогодні –
не по славу чужинці прийшли,
а по голови першої сотні.

Ми на камінь поклали щити
і в ріці своїх коней купали.
Нам сьогодні отут полягти.
Ми сьогодні чужинців не ждали.

Притулилась до неба вода,
в небесах наших коней гойдає...
І з'явилась лисиця руда
з-поміж хмар на північному краї.